

(Turpinājums. Sākums 6. lpp.)

–Dinastā tev apkārt karavīri puiši. Kaida ir jūs attīksme pret tevi – kai pret leidzbidru voi tūmār kai pret dailū dzymumu?

– Kai mums instruktori soka: attīksme roda attīksmi. Kai tu pret cylvāku, tai jys pret tevi. Es nasaceišu, ka attīksme pret mani kaut kai atsašķir. Maņ kai meitinei nikaidu atvīglōjumu nav idūts – ekipējums ir tys pats, sūmas smogums ir tys pats, kilometru daudzums ir tys pats. Bet puiši ir ļūti piklōjeigi, eisti džentlmeni: ja redz, ka ir gryutōk, nūteikti paleidzēs, ar sapratni izaturōs. Kai soka, armijā dzymuma nav, mes visi asam vīnleidzeigi ar vīnaidim pīnōkumim, tīseibom.

Maņ ir tai, ka pamatapmōceibas laikā trejs mēnešus beju vīna sovā ustabenā, maņ beja breiveja. Nu vīnas puses – maņ beja labi, nu ūtras puses – it kai esi atšķērts.

–Vodūtis nu sovom izjyutom, voi nōkūtnē meitnēm vajadzātu obligati dīnēt armijā?

– Ja puišim es īteiktu kotram obligati izīt dinastu 11 mēnešus, tod ar meitnēm ir tai: ja jei poša vēlējās. Na vysom tei militārō jūma byus interesanta. Bet, ja tys pateik, ja tys uzrunoj, tod nūteikti jōit. Jo tei ir loba īspēja atteisteit sevi.

–Kas tev vīsgryutōkais ir bejis dinastā?

– Vīsgryutōkais ir na fiziski pōrbaudejumi, bet gon mentalais – voi varēšu paspēt puišim leidza. Ir tai, ka gimnazijā byuts kai līderei, byuts pa pīšķu sportā, bet šeit saprūtu, ka te mums temps lānōks. Tod mōc dūmas, ka varbyut asu kēdes vōjōkais pūsms, jo navaru tik ōtri pajimt tempu kai, pīmāram, kaid garōks puiss ar lelōkim muskulim. Un tod komandai vajag pīsalāgōtīs tam videjam ritmam.

Mums beja zīmas izdzeivōšonas kurss, kur mes uztrenējom ari sovū moralū spēku, tys mums beja taidis papylldu bonuss.

Pēc ālinga saprūti tū, ka vyss ir golvā. Dūmōju, ka varbyut nūstresōšu, nailēkšu, bet golu golā saprotu, ka asu drūsmeigōka, nakai sōkumā lykōs. Es īlēču bez nikaidom bailem, varbyut ar taidu kai azartu. Ālingi pōrjēme taidis syltums – gon goreigi, gon fiziski. Jā, it kai soltā yudinī esi, bet likās, ka ir sylts, ka varātu ilgōk pasēdēt. Bet jōlin ōrā, jōivāroj tys ōtrais temps.

–Kas tev vysvairōk palīks atmiņā nu dinastā?

– Dūmōju, ka pīdzeivōjumu gors. Ari tei saprasōna, ka te palīc styprōks, palīc mūdōrōks, dzeives iztūreigōks, saprūti tū, ka vari daudz vairōk. Tei saprasōna, ka tu audz. Un nūteikti komandas dorbs, bīdri, jaunas īpazeišonōs. Kod beja pamatapmōceibas, mums pa nūdaļom (8–9 cylvāki) beja dzīsmes jōsamōcōs. Mes sasalosāmēs vīnā kubrikā (kubriks – dzeivōjamō telpa armijas vidē) un mōcamēs vōrdus. Tik smuki visim kūpā sagōja. Taidis kai koris. Beja sajyuta, ka es byutu dzīšmu svātķūs, taida gimines sajyuta beja. Tys beja aizkustynūši.

–Kai jyusus baroj?

– Myusus baroj ļūti fantastiski! Par ēdīpreizem valsts ir ļūti padūmōjuse, bet maņ kai meitinei tōs porcijas ir ļūti lelas. Nu poša sōkuma palyka pōri, un ēdneicā sortiments ir ļūti lels, kotru dīnu kaut kas jauns, kaut kas garšeigs, kaut kas interesantōks. Ēdynōšona mums augstā leimenī.

VISI IR KĀ VIENA KOMANDA

Savukārt karēvim Hugo

Latvijas Televīzijas spēles "V.I.P." dalībnieki – VAD karavīru komanda, kuri pārstāvēja Zemessardzes 3. Latvijas brigādi (no labās) – K. Vilks, M. Matvejs, H. Āriņš un spēles vadītājs Uģis Joksts.

ĀRIŅAM no Ķeguma ir šāds stāsts:

– Es dienestā tiku atlasīts pēc nejaušības principa, taču, ja varētu ko mainīt tolaik, tad es būtu iestājies brīvprātīgi, ja būtu zinājis, kā šeit ir. Dienestā ir liela dažādība – tiek apgūtas ļoti daudzas tēmas, gan kā visiem karavīriem, gan konkrētā specialitātē konkrētā apakšvienībā, kur esi iedalīts.

Gandrīz katra nedēļa ir atšķirīga, jo tiek apgūtas jaunas un interesantas tēmas. Ir gan teorija, gan eksaktākas lietas, protams, arī dažādi fiziski uzdevumi. Arī tādas lietas, kas nešķiet saistītas ar armiju, piemēram, dažādi kultūras pasākumi. Man bija iespēja piedalīties televīzijas erudīcijas spēlē "V.I.P.", kur mēs pārstāvējām Zemessardzes 3. Latvijas brigādi, un tā bija interesanta pieredze. Protams, lieliska pieredze bija arī piedalīties 18. novembra parādē Rīgā, kas lika aizdomāties par patriotismu.

–Kas bija visgrūtākais, uzsākot dienestu?

– Te droši vien var minēt militāros pārgājienus, kas ir fiziski prasīgi. Taču pēc katra noietā maršruta saproti, ka vari noiet arvien tālāku distanci un pānest smagāku mugursomu, tādējādi pārkāpjot iepriekš savas uzstādītās robežas. Dienestā tiek iegūta noderīga pieredze.

–Kādi tavi nākotnes plāni? Vai paliksi dienēt tālāk?

– Armija ir laba lieta, kur attīstīt turpmāko karjeru. Bet es pēc dienesta atsākšu studijas Rīgas Biznesa skolā, kur jau vienu gadu nomācījos. Apgūšu biznesa vadību. Pašlaik man ir paņemts akadēmiskais mācību gads.

Protams, pēc dienesta pats būšu mainījies, būs lielāka pārliecība pašam par sevi un arī labāk attīstīta spēja rīkoties ārkārtas situācijā, kad jāpieņem kādi lēmumi īsā laikā sprīdī. Noteikti var minēt arī to, ka nostiprinās prasmes darboties komandā, kas dienesta laikā ir ļoti nepieciešamas. Mainījies arī mana uztvere par armiju kā tādu – armijā, tāpat kā citās jomās, nepārtraukti notiek attīstība, nekas nestāv uz vietas.

–Vai ir vajadzīgs obligātais dienests?

– Tā ir noderīga pieredze, jo

tiek iegūtas prasmes, kā aizstāvēt savu ģimeni un valsti. Daudziem jauniešiem tas noteikti palīdzētu uzlabot fizisko formu, iedzinātu disciplīnu, kas noder turpmākajā dzīvē, arī turpmākajās profesijās. Daži jaunieši pēc mācībām vidusskolā vēl nevar izlemēt, kur iestāties, ko darīt tālāk. Bet, ja viņus iesauktu dienestā, tad daudziem dienests iepatītos, un viņi atrastu savu dzīves aicinājumu arī militārajā vidē.

–Un kā ar dienestu meitenēm?

– Man šķiet, ka vajadzētu arī meitenēm obligāti dienēt, jo tas būtu tikai godīgi. Armija ir vieta, kur meitenes var veidot savu karjeru. Armijā jau nav nekāda veida diskriminācijas, visi ir kā viena komanda. Tas būtu atbalstāmi.

–Kur tev sākas Latvija?

– Ar latviešu valodu, ar ģimeni un latviešu tradīcijām. Skolā daudz ko apgūstam. Tagad būs vēl pieredze dienestā, kas ir pilsoņa atbildība palīdzēt un aizstāvēt savu valsti.

–Ko novēlētu citiem jauniešiem, kuri vēl nav bijuši dienestā?

– Ieteiktu viņiem pieteikties brīvprātīgi, jo ir bonusi un priekšrocības. Piemēram, ir lielāka kompensācija un pēc tam noteiktās akreditētajās valsts augstskolās tiek apmaksātas studijas. Tas, manuprāt, ir ļoti noderīgi. Tiem, kas tiek iesaukti pēc nejaušības principa, novēlu, ierodoties dienestā, būt pozitīvākiem, optimistiskākiem, tad būs vieglāk.

KĀ ĶIRSĪTIS UZ KŪCIŅAS

Matīss MATVEJS no Ķekavas dienestā arī tika iesaukts pēc nejaušības principa.

–Tas bija negaidīti?

– Jā, tas bija negaidīti. Ja godīgi, es tajā brīdī nezināju, ka mani var iesaukt. Ziņās it kā bija dzirdēts, bet manā draugu lokā pat nebija sarunas, ka tā tas varētu būt. Tas bija ļoti negaidīts pārsteigums. Mēs ar kursabiedriem vienā starpbrīdī atvērām mājaslapu *khustikaravirs.lv/statuss*, un tur visi skatās – visiem sarkans ķeksītis, tāpat neviens nav iesaukts.

Valsts prezidenta vizīte Lūznavas militārajā bāzē. Tikšanās ar VAD karavīriem.

Tad es atveru un redzu – zaļš ķeksītis. Tajā brīdī man šķita, ka viss ir slikti. Tad nomierinājos, ka viss gan jau būs labi. Un tā arī ir.

–Kur tobrīd studēji?

– Latvijas Kultūras akadēmijas Nacionālajā filmu skolā studēju kinooperatora mākslu.

–Kas tev bija visgrūtākais?

– Paša sākumā visgrūtākais bija pierast pie sistēmas, bet es diezgan ātri pielāgojos. Dienestā ir jāievēro reglaments un tas jāpilda. Piemēram, pamatapmācības laikā diezgan bieži gadījās situācijas, kad rīta apskates laikā 30 cilvēku vidū kādi seši VAD karavīri izdomāja, ka viņi rītā negrib noskūties, un tad visiem pārējiem bija jāveic motivācijas vingrinājumi – pietupieni, vēdera presītes vingrinājumi, kamēr tie seši aiziet noskūties. Tas sākumā šķita vājpātīgi, kāpēc mums liek pildīt tos vingrinājumus. Patiesībā tas ir ļoti liels ieguvums mums kā VAD karavīriem, jo tā mūs motivē rūpēties par citiem, lai viņi pildītu savus uzdevumus, savus pienākumus, lai kopējais uzdevums tiktu izpildīts.

Motivācijas vingrinājumi ļoti labi psiholoģiski darbojas. Kā tad es te pievilšu komandu, ka visi pārējie veic vingrinājumus, jo es pats no rīta aizmirsu noskūties.

M. Matvejam Zemessardzes 36. kaujas atbalsta bataljona komandieris pulkvežleitnants Oskars Omuls pasniedz apliecinību par pamatapmācības pabeigšanu (pēc 12 nedēļām).

Tad visgrūtākais ir bijis ziemas izdzīvošanas kurss – gan emocionāli, gan fiziski ļoti sarežģīti tikt tam visam cauri, jo visu laiku galvā bija doma, ka kursa noslēgumā būs ālīngis. Arprāts! Cik slikti, cik briesmīgi! Bet, kad es iececu ālīngi un kad izkāpu ārā, sapratu, ka tas ir bijis salda is ēdiens, kā ķirsītis uz kūciņas. Ka patiesībā viss bija diezgan vienkārši.

–Kur tev sākas Latvija?

– Man personīgi Latvija sākas mani. Nevar paļauties, ka kaut kas notiks pats no sevis, katram ir jāpieliek savas pūles, savs darbs, lai kaut kas tiktu paveikts. Piemēram, Lielā Talka notiek reizi gadā. Bet tas būtu jādara katram visa gada griezumā, lai mēs uzturētu savu valsti tīru un patīkamu, kur dzīvot. Svarīgākais

ir sākt pašam ar sevi, rūpēties par to, ka tu dari to darbu, kas tev šķiet svarīgs.

–Vai pēc dienesta turpināsi studijas?

– Pirmajos dienesta mēnešos domāju, ka varbūt varētu palikt darboties profesionālajā dienestā, jo, šeit atrodoties, sapratu, ka nav nemaz tik traki, kā bija stāstījuši vecāki par padomju laikiem. Tagad armijā viss ir ļoti cilvēcīgi, laba atmosfēra. Kurā darbā vēl mums maksā par to, ka ejam uz sporta zāli un trenējam savu fizisko veselību?

Bet tad vienās brīvdienās satikos ar savu kursa biedrēni, parunājāmies par kino, par to, kā veicas kursabiedriem. Šobrīd viņiem kursa darbs ir seriāla filmēšana. Kad sākām runāt, cik interesanti tas ir, man sagribējās būt kopā ar viņiem. Un tad atcerējos, cik labi būt radošā vidē, kas ir piepildīta ar kino, un vēl vakaros es gāju dziedāt kori "Kamēr". Tad sapratu, ka profesionālais dienests nebūs mans, taču apsveru domu iestāties Zemessardzē tuvāk mājām.

–Ko novēlētu tiem, kuri nav bijuši dienestā?

– Esmu sapratis, cik svarīga ir fiziskā sagatavotība, cik ļoti tas emocionāli palīdz izdzīvot dienu. Ja nav fiziskās sagatavotības, tad ikdienas darbs var nogurdināt.

M. Matvejam Zemessardzes 36. kaujas atbalsta bataljona komandieris pulkvežleitnants Oskars Omuls pasniedz apliecinību par pamatapmācības pabeigšanu (pēc 12 nedēļām).

Ja vidusskolas laikā būtu bijis vairāk informēts par valsts aizsardzības dienestu un to, ka tas nav nekas traks, ka personāla attīekmes šeit ir teicama, tad, visticamāk, pats būtu pieteicies brīvprātīgi. Man šķiet, ka vislabākais laiks dienestam ir tieši pēc vidusskolas, pirms neesi iestājies augstskolā. Ir ļoti sagatavot sevi fiziski, apgūt valsts aizsardzības pamatus. Mums katram jāzina, ko darīt, lai aizsargātu mūsu valsti, mūsu ģimenes, bērnus un visu Latviju.

Uzskatu, ka VAD vajadzētu dienēt katram. Taču mani neapmierina tas, ka esmu vienu gadu izrauts no akadēmijas. Tagad vasarā būs jāmēģina atcerēties visu pirmo kursu, lai varu tālāk sekmīgi studēt.

(Turpinājums 8. lpp.)

Ziemas slēpojums ziemas izdzīvošanas kursa laikā.